

stamboom. Een snoezig klein ladietje. Een amberkleurig pinchertje met een blauwe zijden strik om.

„Kijk's Tschjimpie.... een bruidje voor je.... een vrouwtje voor je!”

Voor Tschjimpie's neus draait en coquetteert een nuffig dametje. Ze doet een beetje hysterisch. Ze is nog erg maagdelijk, maar van hoeveel verboden dingen heeft ze al gedroomd?!.... Daarvan is ze een beetje hysterisch en aanstellerig geworden. Ze trippelt over het tapijt, snuffelt aan Tschjimpie's mandje, snuffelt aan het etensbakje.... ja, ze is tevreden, zelfde standing, zelfde welvaart, geen mesalliance.... en die Tschjimpie.... ja, dat is een mooi mannetje.... een keurig gesoigneerd, knap mannetje.... en een gentleman, rustig, bedaard en bescheiden.... Maar misschien een beetje té bescheiden? Hij zal toch niet.... koel zijn? Hij zal toch niet.... al te strenge principes hebben? Ladietje heeft al zoo vreeselijk genoeg van principes.... En ze komt op Tschjimpie toe, die onverschillig midden in de kamer zit. Ze kwispelt een beetje, draait een beetje, maakt avances, snuffelt even in Tschjimpie's nekje. Tschjimpie zegt niets, doet niets. Hij vindt het een beetje raar, een beetje belachelijk om zoo aangehaald te worden. Het beleedigt zijn manlijke eigenwaarde een beetje en het neemt de sport weg uit het geval.

„Nou Tschjimpie.... wat is dat nou? Zijn dat nou manieren?”

Tschjimpie weet heel goed, dat hij iets verkeerd doet.... O, hij kent die bestraffende stem zoo goed, de stem van de grens, van de conventie, van de plicht, van het verbod.... Hij kijkt eens naar dat mal voor hem heen en weer draaiende vrouwtje, dat zich zoo ontactvol opdringt. Wat zou er dit voor een zijn? Er flitst een herinnering door hem heen.... dat straat-hondje.... dat wijfje van de straat.... waar hij van voelde.... over dien heelen afstand voelde, over de anderen heen, door de ruit heen, in de stilte van hun kijken naar elkaar, dat ze in hem zag, wat hij in haar zag.... dat ze hem koos boven alle anderen.... En Tschjimpie doet een stapje dichterbij dit vrouwtje, dat zijn wettelijke vrouw moet worden, trekt zijn hautain neusje een beetje op, beruikt Ladietje. Nu zou Ladietje stil moeten staan, rustig afwachten, tot de gloed begint te smeulen.... zich aan laten halen, eventjes coquetteeren, weer terug trekken.... aanmoedigen en weer afstooten.... lokken en weer weigeren.... Maar ach, Ladietje is wel vrouw van de wereld, maar niet van het leven. Ze kan keurig een pootje geven en zoo gracieus rondtribbelen op haar kleine voetjes. En ze draagt haar blauwe strik met zooveel smaak en ze heeft porceleinige maniertjes, maar wat heeft Ladietje binnen de veilige beschutting van haar vierwanden-kamertje eigenlijk geleerd van de werkelijkheid? Niets.... Vol zorg en verpleging is ze opgevoed voor die eene groote plicht: het Verleden een stap verder te dragen, een deftigen en duren stamboom aan een nieuwen knop te helpen.... Daarvoor is ze behoed en bewaakt. Daarom weet ze van al het andere niets. En van de